

TIHO ŽIVLJENJE
Andrea Zanzotto

Še sediva skupaj
tu med griči, v tem domačem gozdu.
Nežne liste s svojih sènc odstranjava,
osat in sonca in živahne trate odstranjam
od tebe, draga. O trave, v dolgotrajni mrak
se vzpenjajoče, proti
qui omnia vincit.
In vetrovi ugašajo in obnavljajo
ob slehernem obratu časa in vodé
duši najini.
Midva pa sediva, venomer
pripravljena na nemo, zvesto obrambo.
Nežen bo moj glas in skrušen,
a nikoli strahopeten,
ves svetel v grlu —
ki senca se nikdar ga ne bi smela dotakniti —
ves poročno, ves nedeljsko
svetel bo tvoj glas.
Nikdar mogočna, hvaljena nikoli,
s čelom in lasmi se bova dotaknila
za življenje
listov, oblakov in snega.
Kdo drug bo videl in spoznal: moč
drugih nébesov, moč tolstih
obnavljajočih se
atmosfer, pijanih paradoksov,
kdo drug bo premikal zgodovino
in usodo. Materi
nad skromnim ognjem v kuhinji
za naju bdita, blaga
drva po dvoriščih, ki jih nič že stiska,
zbirata. Že malo mleka
naju bo prehranilo, dokler
naju oba, neumna, ljubezniva, nepotrebna,
ne bo vzela starost, ki na bližnji

njivi slabo razcvetene grede
pripravlja in srca
utripe negotove, muko
in zastoj nespremenljivi.

VRNITEV V PORTONACCIO

Elio Filippo Accrocca

Most spremenjen in še bolj spremenjene stvari
neizčrpnega življenja
v brezglasnosti juter. Gora postane
spomin na mladost, ko še nedotaknjena
bila je podoba zadimljenih
borov in otok
zelenja vsak dan sprejemal me je
zamaknjeno zročega v beg
prijateljskih vlakov in prijateljskih krikov.

Zdaj se je spremenilo celo to življenje
in želje in smisel
besed se zdaj je spremenil:
toliko blaga je že šlo in sape pošlo...
Nedotaknjen ostane edino
ta vame vsajeni cepič (ljubezen? sovraštvo?)
za moj Portonaccio, zdaj tako žalosten
in razigran, na prepihu in v zatišju
spomina, ki v žalost ovija trenutek.

OKUS

Massimo Grillandi

Žalostna beseda
tega vetra, ki ves sinji
ječi med čistimi vodami
septembrskega neba.
To je prostrani glas od zmerom:
glas, ki ti pogled